



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK**

**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a JUDr. Mariana Kokeše ve věci

žalobce: **DOSY s.r.o.**, IČO 26935881  
sídlem Kubelíkova 1224/42, 130 00 Praha  
zastoupený daňovým poradcem Ing. Pavlem Kučerou  
sídlem 28. října 214, 709 00 Ostrava

proti  
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**  
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v rámci odvolacího řízení proti rozhodnutím - platebním výměrům Finančního úřadu pro Zlínský kraj ze dne 21. 9. 2017, č. j. 1766278/17/3301-51523-709935, č. j. 1766286/17/3301-51523-709935, č. j. 1766327/17/3301-51523-709935, č. j. 1766294/17/3301-51523-709935,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

**Odůvodnění:**

**I. Vymezení věci**

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá uložení povinnosti žalovanému vydat rozhodnutí v rámci řízení o odvolání žalobce proti platebním výměrům Finančního úřadu pro Zlínský

kraj, územní pracoviště Zlín (dále jen „správce daně“) ze dne 21. 9. 2017, č. j. 1766278/17/3301-51523-709935, č. j. 1766286/17/3301-51523-709935, č. j. 1766327/17/3301-51523-709935, a dodatečný platební výběr ze dne 21. 9. 2017, č. j. 1766294/17/3301-51523-709935, kterými správce daně vyměřil žalobci daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 21. 4. 2015 až 30. 4. 2015, květen 2015, červen 2015, srpen 2015. V uvedeném odvolacím řízení žalovaný rozhodnutími ze dne 20. 6. 2018, č. j. 26433/18/5300-22444-710968, a ze dne 21. 6. 2018, č. j. 27185/18/5300-22444-710968, potvrdil rozhodnutí správce daně a odvolání žalobce zamítl. Proti těmto rozhodnutím žalovaného podal žalobce ke krajskému soudu žaloby, které krajský soud rozsudky ze dne 18. 12. 2019, č. j. 29 Af 84/2018-76 a č. j. 29 Af 85/2018-73, shledal důvodnými, a proto napadená rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žaloba proti nečinnosti v nyní projednávané věci se vztahuje k řízením před žalovaným, navazujícím na citované rozsudky krajského soudu. Žalovaný však o odvoláních znovu nerozhodl, a proto žalobce podal dne 3. 6. 2020 na Generální finanční ředitelství podnět na odstranění nečinnosti žalovaného, aby Generální finanční ředitelství věc prověřilo, zjednálo nápravu a uložilo žalovanému znovu rozhodnout o předmětných odvoláních. V sdělení ze dne 1. 7. 2020, č. j. 39534/20/7700-10124-050464, nicméně Generální finanční ředitelství neshledalo, že by žalobce byl nečinný, neboť přípisem ze dne 15. 6. 2020 žalovaný uložil správci daně doplnit důkazní materiály a zjištění dalších informací, které by prokázaly skutkové okolnosti věci žalobce.

2. Pro doplnění pak krajský soud uvádí, že proti rozsudkům krajského soudu byly podány žalovaným kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud rozhodl dne 10. 9. 2020 rozsudkem č. j. 7 Afs 18/2020-29 o zamítnutí kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku krajského soudu č. j. 29 Af 84/2018-76, a v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu č. j. 29 Af 85/2018-73 došlo ze strany žalovaného k zpětvzetí žaloby.

## **II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě**

3. Žalobce v žalobě uvádí, že žalovaný je bezdůvodně nečinný, když on, ani správce daně v odvolacím řízení po zrušení původních rozhodnutí žalovaného odvolání nečiní žádné úkony, které by byly žalobci známy. Dle žalobce krajský soud rozhodl o tom, že v předmětné věci nedošlo k daňovému podvodu a neexistuje ani chybějící daň, proto nejsou dle žalobce ani myslitelné žádné úkony, které by žalovaný v řízení mohl provést.
4. V důsledku nečinnosti žalovaného pak žalobce nemůže disponovat s prostředky na jeho bankovním účtu, neboť je tento účet zajištěn zástavním právem k pohledávce, a dále je veden jako nespolehlivý plátců daně z přidané hodnoty, kvůli čemuž společník žalobce nemohl žádat o finanční kompenzaci.

## **III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce**

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě a jeho následném doplnění uvádí, že ze spisového materiálu je zjevné, že v řízení jsou stále prováděny úkony nezbytné pro vydání rozhodnutí, a lhůta k rozhodnutí o odvoláních žalobce podle pokynu Ministerstva financí č. MF-5 o stanovení lhůt při správě daní, č. j. MF-21968/2015/39 (dále jen „pokyn č. MF-5“), publikovaný ve Finančním zpravodaji č. 5/2015 a dostupný na [www.mfcr.cz](http://www.mfcr.cz), tudíž dosud neuplynula. Zároveň s ohledem na složitost případu podal žalovaný žádost nadřízenému orgánu finanční správy, Generálnímu finančnímu ředitelství, o prodloužení lhůty k rozhodnutí o odvoláních žalobce o 6 měsíců, které bylo ze strany Generálního finančního ředitelství vyhověno. Žalovaný tak nemůže být v daňovém řízení s žalobcem nečinný.

6. V replice žalobce uvádí, že z odpovědi žalovaného je zjevné, že úkony v řízení po zrušení původních rozhodnutí o odvolání žalobce začal činit až poté, co žalobce podal podnět na nečinnost žalovaného Generálního finančního ředitelství.

#### IV. Posouzení věci soudem

7. Krajský soud se, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání zabýval tím, zda lze dospět k závěru o nečinnosti žalovaného, přičemž shledal, že žaloba **není důvodná**.
8. Žalobce se podanou žalobou domáhá ochrany proti nečinnosti, k níž mělo dojít tím, že žalovaný, ani správce daně v „obnoveném“ odvolacím řízení nečinili žádné procesní úkony až do doby, než byla podána nyní projednávaná žaloba.
9. Podle § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) se může ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Skutečnost, že rozhodnutí o odvolání proti platebním výměrům jsou „rozhodnutími ve věci samé“ ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s., jejichž vydání se lze domáhat nečinnostní žalobou, není mezi účastníky řízení sporná. Současně žalobce doložil, že dal nadřízenému správci daně (Generálnímu finančnímu ředitelství) podnět k ochraně před nečinností žalovaného dle § 38 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád.
10. Ze spisového materiálu se podává, že žalovaný dne 15. 6. 2020 vyzval správce daně k doplnění dokazování, a to konkrétně k zjištění dalších informací, které by dostatečným a věrohodným způsobem napomohly prokázat skutkové okolnosti účasti žalobce na podvodu na dani z přidaného hodnoty a samotnou existenci tohoto podvodu, k ověření postupu insolvenčního správce v řízení se společností MORÁVIA – CHEM, s.r.o., jehož byl správce daně účastníkem a vyhodnocení správnosti tohoto postupu, a k určení daňových dokladů, u kterých došlo k uhrazení a současně k vyčíslení uhrazené DPH u těchto daňových dokladů. Dne 23. 7. 2020 bylo správcem daně vydáno doplnění stanoviska a spisového materiálu k postoupenému odvolání na základě předchozí výzvy žalovaného. Toto podání bylo doručeno žalovanému dne 27. 7. 2020. Dne 20. 8. 2020 byla žalovaným podána žádost o prodloužení lhůty k vydání rozhodnutí v souladu s čl. II odst. 5 pokynu č. MF-5 o 6 měsíců, které bylo Generálním finančním ředitelstvím dne 24. 8. 2020 vyhověno.
11. Mezi žalobcem a žalovaným není rovněž ani sporu o tom, že do dne rozhodnutí soudu nebylo o odvoláních proti předmětným platebním výměrům rozhodnuto, sporná však zůstává otázka, zda žalovaný je či není nečinný. Žalobce má za to, že žalovaný je nečinný, neboť začal činit kroky směřující k vydání rozhodnutí teprve pod tlakem podnětu žalobce na ochranu před nečinností (dne 3. 6. 2020), ačkoli mu nic nebrání ve vydání rozhodnutí. Žalovaný se naopak ztotožnil se závěrem Generálního finančního ředitelství, že nečinný nebyl a není. Uvedl, že žaloba byla podána v době, kdy ještě neuplynula lhůta ve smyslu Pokynu č. MF-5. Podle tohoto pokynu by lhůta k vydání rozhodnutí uplynula dne 7. 3. 2019 a dne 30. 4. 2019, navíc z důvodu zaslání věci správci daně prvního stupně k doplnění spisového materiálu byla lhůta správci daně prodloužena.
12. Krajský soud se v nyní projednávané věci ztotožnil se závěrem žalovaného i Generálního finančního ředitelství, že žalovaný při vyřízení odvolání proti platebním výměrům na daň z přidané hodnoty nečinný nebyl a není.

13. Předně je třeba konstatovat, že daňový řád výslovně nestanoví lhůtu, v níž má být vydáno rozhodnutí o odvolání (po zrušení předchozího rozhodnutí ve správním soudnictví). Pro vyřizování odvolání a jiných typů podání vydalo ministerstvo financí s účinností ode dne 1. 2. 2016 citovaný pokyn č. MF-5. Podle čl. I odst. 1 písm. a) žalovaným citovaného pokynu ministerstva financí č. MF-5 (dále jen „pokyn MF-5“) platí, že „[p]ři vyřizování níže specifikovaných podání osob zúčastněných na správě daní stanovují následující lhůty: 6 měsíců pro vydání rozhodnutí o odvolání dle ustanovení § 116 odst. 1 daňového řádu s výjimkou případů uvedených v bodu 2 písm. d).“ Podle čl. II odst. 1 *in fine* pokynu č. MF-5 platí, že „[d]ojde-li ke zrušení rozhodnutí ve správním soudnictví a vrácení věci správci daně k dalšímu řízení, běží lhůty stanovené v čl. I pro vydání nového rozhodnutí ve věci znovu ode dne, kdy se správci daně vrátí od soudu spisový materiál.“ Podle čl. II odst. 5 pokynu č. MF-5 platí, že „[v]e složitých a odůvodněných případech může lhůty stanovené podle čl. I bodu 1, bodu 2 písm. a) až e) a bodu 3 písm. a) až e) prodloužovat nejbližší nadřízený správní orgán, v případě žádosti věcně příslušného odboru Generálního finančního ředitelství jeho generální ředitel, v případě žádosti věcně příslušného odboru Generálního ředitelství cel jeho generální ředitel a v případě žádosti útvaru Ministerstva financí věcně příslušný náměstek ministra, nejvýše na dvojnásobek původní lhůty k vyřízení.“ Účelem lhůt stanovených pokynem je zejména minimalizovat disproporce mezi jednotlivými správci daní při vyřizování podání z hlediska jejich délky. Lhůty v tomto pokynu jsou stanoveny s ohledem na běžnou náročnost jednotlivých úkonů při správě daní a jsou akceptovány jak orgány finanční správy, tak správními soudy, jako „lhůty obvyklé“ ve smyslu § 38 daňového řádu.
14. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005-57, „[v]ytvořila-li se na základě pokynu Ministerstva financí č. D-144 z roku 1996, o stanovení lhůt pro uzavření vytykácího řízení (§ 43 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků), správní praxe spočívající v tom, že vytykácí řízení se uzavírají v určitých lhůtách, případně ve lhůtách prodloužených podle přesně určených pravidel, vyplývá ze zásady zákazu libovůle a neodůvodněné nerovného zacházení (čl. 1 věta první Listiny základních práv a svobod), že pro správní orgán je takováto správní praxe právně závazná.“ Obdobně lze dle krajského soudu přistupovat taktéž v jiných případech pokynů ústředních orgánů, v nichž se určují lhůty pro vyřízení úkonů orgánů finanční správy, u nichž není zákonem stanovená lhůta k vyřízení, jako tomu je u pokynu č. MF-5.
15. Pokud tedy šestiměsíční lhůta k vydání rozhodnutí o odvolání žalobce začala žalovanému běžet dne 9. 1. 2020, připadá den uplynutí této lhůty na 10. 7. 2020. Vzhledem ke skutečnosti, že žalovaný uložil správci daně dne 15. 6. 2020 doplnit podklady pro vydání rozhodnutí, došlo tak 26 dní před uplynutím lhůty k vydání rozhodnutí o odvolání žalobce k zastavení běhu této lhůty. Dne 27. 7. 2020 bylo žalovanému doručeno doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí, a došlo tudíž k ukončení zastavení běhu lhůty pro vydání rozhodnutí o odvolání žalobce žalovaným. Vzhledem k tomu, že v okamžiku zastavení běhu lhůty žalovaného pro vydání rozhodnutí o odvolání žalobce zbývalo do uplynutí této lhůty ještě 26 dní, tyto se následně připočítaly k okamžiku opětovného pokračování běhu lhůty žalovaného k vydání rozhodnutí o odvolání žalobce, přičemž konec této lhůty tudíž připadl na 24. 8. 2020. Před uplynutím lhůty pro vydání napadeného rozhodnutí pak žalovaný podal žádost o prodloužení této lhůty, přičemž lhůta k vydání rozhodnutí žalovaným byla Generálním finančním ředitelstvím 24. 8. 2020 prodloužena o 6 měsíců. Z uvedeného vyplývá, že žalovaný není v daňových řízeních s žalobcem nečinný, neboť dosud neuplynula lhůta obvyklá pro vydání rozhodnutí o odvolání žalobce.

16. Krajský soud nepřisvědčil argumentaci žalobce, že žalovaný byl nečinný, protože nezačal činit kroky směřující k vydání rozhodnutí o odvolání bezprostředně po vydaných rozsudcích soudu, ale až v reakci na podaný podnět na ochranu před nečinností. Jak již bylo uvedeno, zákon nestanoví žádnou konkrétní lhůtu, kdy má být rozhodnutí o odvolání vydáno, a v těchto případech je tedy třeba vycházet ze lhůty obvyklé stanovené interním pokynem Ministerstva financí. Délka lhůt stanovených interním pokynem vychází z průměrné obtížnosti věcí a z celkové vytíženosti orgánů finanční správy, přičemž soud neshledal žádný důvod, proč by se v daném případě měla aplikovat lhůta kratší. Lhůta k vydání rozhodnutí o odvolání je stanovena jako šestiměsíční, z čehož v žádném případě nelze dovodit, že žalovaný je povinen v každé jednotlivé věci začít činit úkony bezprostředně po zrušení předchozího rozhodnutí soudem. Pro účely posouzení důvodnosti žaloby na ochranu před nečinností je podstatné, zda je rozhodnutí vydáno před uplynutím obvyklé lhůty, nikoli kdy byl učiněn jaký konkrétní úkon v řízení. V dané věci považuje soud za rozhodující, že ke dni rozhodování soudu obvyklá lhůta stanovená interním pokynem dosud neuplynula, a proto nelze hovořit o nečinnosti žalovaného. Nadto v nyní projednávaném případě nelze odhlédnout od skutečnosti, že spisový materiál se podstatnou část dané doby nacházel na Nejvyšším správním soudu pro účely řízení o kasačních stížnostech žalovaného proti uvedeným rozsudkům krajského soudu, a tudíž je žalobce neměl od samého počátku běhu lhůty ani k dispozici. Krajský soud dodává, že o skutkově obdobných věcech rozhodoval kupříkladu v rozsudku ze dne 20. 4. 2018, č. j. 29 A 2/2018-53, či ze dne 21. 6. 2019, č. j. 29 A 17/2019-62, přičemž kasační stížnost proti prvně jmenovanému rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. 11. 2018, č. j. 10 Afs 149/2018-59).
17. Ke zbylým námitkám žalobce považuje krajský soud za podstatné zdůraznit, že v rozsudcích č. j. 29 Af 84/2018-76, a č. j. 29 Af 85/2018-73, v žádném případě nekonstatoval, že obchodní transakce žalobce se společností MORÁVIA – CHEM, s.r.o. nebyly zasaženy podvodem, a že v dané obchodní transakci neexistuje chybějící daň. Krajský soud v těchto rozsudcích uvedl, že „*správce daně, resp. žalovaný nejen, že dostatečným a věrohodným způsobem neprokázali skutkové okolnosti, v nichž měl spočívat daňový podvod v rámci obchodních transakcí mezi žalobcem a MORÁVIA – CHEM s.r.o. a MORÁVIA – PROINVEST s.r.o., ale nadto, pokud MORÁVIA – CHEM s.r.o. splní rozvrhové usnesení, nastane v nyní projednávané věci podstatná okolnost v podobě absence existence chybějící daně...*“ (zvýrazněno krajským soudem). Jinými slovy, krajský soud pouze uvedl, že žalovaný v daňovém řízení neunesl důkazní břemeno ohledně tvrzeného zasažení předmětných transakcí podvodem na dani z přidané hodnoty, nikoliv že tyto transakce zasaženy takovým podvodem nebyly. Stejně tak krajský soud nekonstatoval, že v předmětných transakcích neexistuje chybějící daň, pouze že chybějící daň zanikne, pokud MORÁVIA – CHEM, s.r.o. splní rozvrhové usnesení. Nadto je potřeba doplnit, že ačkoliv se Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku č. j. 7 Afs 18/2020-29 ztotožnil se závěrem krajského soudu, korigoval tento názor právě s ohledem na tvrzení zániku chybějící daně v případě splnění rozvrhového oprávnění ze strany MORÁVIA – CHEM, s.r.o., když uvedl, že „*[n]elze předně přijmout závěr krajského soudu, že zde nemůže být chybějící daň, neboť po provedeném konkurzu dojde k zániku společnosti M-CHEM bez právního nástupce (zánik pohledávky správce daně neznamena zánik chybějící daně, tato nadále chybí a je naopak zřejmé, že již nebude uhrazena).*“

## V. Závěr a náklady řízení

18. Na základě uvedených skutečností soud žalobu neshledal důvodnou, a proto ji dle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Nadto žalovaný náhradu nákladů řízení ani nepožadoval.

#### **Poučení:**

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 5. listopadu 2020

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.  
předsedkyně senátu